Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Δεκεμβρίου, 2017

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Κάθε χρόνο πρὶν τὰ Χριστούγεννα, διαβάζουμε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἀποστόλου Ματθαίου τὴν **γενεαλογία τοῦ Χριστοῦ** καὶ γιὰ χρόνια ἀναρωτιόμουνα, γιατί; Γιατί πρέπει νὰ διαβάζουμε ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα ποὺ σημαίνουν τόσο λίγα πράγματα γιά μᾶς, ἐὰν δὲν σημαίνουν τίποτα; Καὶ τότε μοῦ ἔγινε αἰσθητὴ ἡ σημασία ποὺ ἔχουν γιὰ μᾶς αὐτὰ τὰ ὀνόματα.

Τὸ πρῶτο στοιχεῖο εἶναι, ὅτι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπὸ τὶς οἰκογένειές τους προέρχεται ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὅλοι συγγενεῖς Του, καὶ αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μᾶς προκαλοῦν βαθιὰ συγκίνηση: ὁ Χριστὸς εἶναι αἷμα τους, ἀνήκει στὴν οἰκογένειά τους. Ὁ καθένας τους ὅταν σκέφτεται τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νὰ πεῖ, «εἶναι παιδὶ τῆς οἰκογένειάς μας», καὶ γιὰ τὸν Χριστό, «καὶ Ἐκεῖνος εἶναι παιδὶ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας, ἂν καὶ εἶναι ὁ Θεός, ὁ Σωτήρας μας, ἡ ἀληθινὴ Θεικὴ παρουσία ἀνάμεσά μας». Ἐπιπλέον, κάποια ὀνόματα ξεχωρίζουν: ὀνόματα Ἁγίων, ἡρώων τοῦ πνεύματος, καὶ ὀνόματα ἁμαρτωλῶν.

Ἀνάμεσά τους οἱ Ἅγιοι θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς διδάξουν τί σημαίνει νὰ πιστεύουμε· ὄχι ἁπλὰ νὰ ἔχουμε μία πίστη διανοητική, μία ἄποψη γιὰ τὸν κόσμο, ποὺ συμπίπτει, στὸ βαθμὸ ποὺ μπορεῖ, μὲ τὸ ὅραμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μία πίστη ποὺ σημαίνει μία πλήρη ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, μία πίστη χωρὶς ὅρια, ποὺ σημαίνει ὅτι εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ δώσουμε τὴ ζωή μας γι’ αὐτὸ ποὺ ἀντιπροσωπεύει, γι’ αὐτὸ ποὺ εἶναι, ἐξαιτίας τῆς γνώσης ποὺ ἔχουμε γιὰ τὸν Θεό. Ἂς σκεφτοῦμε τὸν **Ἀβραὰμ** τοῦ ὁποίου ἡ πίστη δοκιμάστηκε στὸ μέγιστο βαθμό. Πόσο δύσκολα προσφέρουμε στὸν Θεὸ κάτι δικό μας: Στὸν Ἀβραὰμ ζητήθηκε νὰ προσφέρει ὡς θυσία αἵματος τὸν γιό του, καὶ δὲν ἔχασε τὴν πίστη του ἀπέναντι στὸν Θεό. Καὶ ὁ **Ἰσαάκ**; Παραδόθηκε χωρὶς ἀντίσταση, ὡς δεῖγμα τέλειας ὑπακοῆς στὸν πατέρα του, καὶ μέσα ἀπ’ αὐτὸν- στὸν Θεό.

Μποροῦμε νὰ θυμηθοῦμε τὴν πάλη τοῦ **Ἰακὼβ** μὲ τὸν Ἄγγελο στὸ σκοτάδι, ὅπως κάποιες στιγμὲς ποὺ παλεύουμε γιὰ τὴν πίστη μας, γιὰ τὴν ἀκεραιότητά μας, στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἢ στὸ σκοτάδι τῆς ἀμφιβολίας μας, στὸ σκοτάδι ποὺ μᾶς κυριεύει κάποιες φορὲς ἀπὸ παντοῦ.

Ἀλλὰ ἐπίσης μποροῦμε νὰ διδαχθοῦμε κάτι ἀπὸ ἐκείνους πού, στὴν ἱστορία, στὴν Ἁγία Γραφή, ἐμφανίζονται σὰν ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί. Ἦταν ἄνθρωποι ἀδύναμοι, μὲ μιὰ ἀδυναμία ποὺ εἶχε καταλάβει τὴ ζωή τους, δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ ἀντισταθοῦν στὶς σωματικὲς καὶ ψυχικὲς παρορμήσεις τους, στὰ πολύπλοκα πάθη τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Καὶ ὅμως πίστεψαν μὲ πάθος στὸν Θεό. Ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ἦταν ὁ **Δαυίδ**, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ψαλμοὺς του τὸ ἐκφράζει αὐτὸ τόσο καλά : «*Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε…*» Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀπελπισίας του, τῆς ντροπῆς, τῆς πτώσης του, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀποξένωσής του ἀπὸ τὸν Θεό, ἀπὸ τὰ πιὸ βαθιὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς του, δὲν σταμάτησε νὰ ἀναπέμπει κραυγὴ ἱκεσίας πρὸς τὸν Θεό. Δὲν κρύφτηκε ἀπὸ Ἐκεῖνον, δὲν ἔφυγε μακρυά Του, ἔρχεται σ’ Ἐκεῖνον μὲ τὴν ἀπελπισμένη κραυγὴ ἑνὸς ἀπελπισμένου ἀνθρώπου. Τὴν συγκεκριμένη συμπεριφορὰ ἔχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως γιὰ παράδειγμα, ἡ Ραχάβ, ἡ πόρνη- καὶ τόσοι πολλοὶ ἄλλοι.

Ἐμεῖς, ὅταν περνᾶμε τὴν πιὸ σκοτεινὴ περίοδο τῆς ζωῆς μας, ὅταν εἴμαστε παγιδευμένοι στὸ σκοτάδι ποὺ ὑπάρχει μέσα μας – στρεφόμαστε στὸν Θεὸ γιὰ νὰ Τοῦ ποῦμε: Σὲ σένα, Κύριε, κραυγάζω! Ναὶ εἶμαι στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου. Εἶσαι ὁ Θεὸς ποὺ δημιούργησε τὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι καὶ Ἐσὺ ὑπάρχεις μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς· ὑπάρχεις στὸν θάνατο ὅπως καὶ στὴν ζωή· στὴν κόλαση ὅπως στὸν οὐράνιο Θρόνο Σου· καὶ μπορῶ νὰ σοῦ φωνάζω ἀπ’ ὅπου καὶ νὰ βρίσκομαι.

Ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα τελευταῖο πράγμα ποὺ θὰ ἤθελα νὰ σκεφτεῖτε. Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι γιὰ ἐμᾶς εἶναι ὀνόματα· γιὰ κάποιους ἀπὸ αὐτοὺς γνωρίζουμε λίγα πράγματα ἀπὸ τὴν Βίβλο, γιὰ ἄλλους δὲν γνωρίζουμε τίποτα. Ἀλλὰ ὅλοι ὑπῆρξαν συγκεκριμένα πρόσωπα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες σὰν κι ἐμᾶς μὲ ὅλες τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἐλπίδες, τοὺς κλυδωνισμοὺς στὸ θέλημα καὶ τοὺς δισταγμούς τους, μ’ ὅλη τὴν ἀρχικὴ ἀγάπη ποὺ τόσο συχνὰ ἀμαυρώνεται κι ὅμως παραμένει φλογερὴ καὶ φωτεινή. Εἶναι ἀληθινὰ πρόσωπα καὶ μποροῦμε νὰ διαβάζουμε τὰ ὀνόματά τους νοιώθοντας, ὅτι, ναὶ-δὲν σᾶς γνωρίζω, ἀλλὰ εἶστε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν πραγματικὴ καὶ συγκεκριμένη οἰκογένεια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ παρὰ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς, ἐξωτερικὲς ἢ ἐσωτερικές, ἀνήκουν στὸν Θεό. Κι ἐμεῖς μποροῦμε νὰ προσπαθήσουμε, καὶ νὰ μάθουμε, μέσα στὴν συγκεκριμένη ζωὴ ποὺ ἔχουμε, κατὰ πόσον εἴμαστε ἀδύναμοι ἢ δυνατοὶ σὲ μία δεδομένη στιγμὴ καὶ ἂν ἐξακολουθοῦμε νὰ εἴμαστε δικοί Του.

Λοιπὸν ἂς σκεφτοῦμε τὴν σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή, τὴν ἑπόμενη φορὰ ποὺ θὰ ἔλθουμε νὰ τὴν ἀκούσουμε, ἂς τὴν δεχτοῦμε μὲ μιὰ λάμψη στὰ μάτια, μὲ μιὰ ζεστὴ καρδιά· αὐτὸ θὰ εἶναι δυνατὸ μονάχα στὸν βαθμὸ ποὺ ὁ Χριστὸς θὰ γίνεται ὁλοένα πιὸ ἀληθινὸς στὴ ζωή μας καὶ μέσα ἀπὸ Ἐκεῖνον, θ’ ἀνακαλύπτουμε ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἀνθρώπου εἶναι πρόσωπα ἀληθινά, ζωντανά, ποὺ ἀνήκουν σέ μᾶς καὶ στὸν Θεό. Ἀμήν.

ΠΗΓΗ